

Прошло је десет година од НАТО агресије против суверене европске државе, агресије која је уздрмала свет. Шта су ове године донеле онима који су бомбардовали, а шта онима који су гинули под њиховим бомбама? Чему је НАТО тежио и да ли је протеклих година остварио своје задатке?

24. март - 10. јун 1999. године – десет година раније НАТО започиње рат против Југославије

Агресија НАТО земаља против Југославије од марта до јуна месеца 1999. године, чији су главни учесник биле САД, у суштини, означила је прелазак у наредну фазу изградње система за управљање светом. НАТО је заправо демонстрирао могућност снажне варијанте у решавању проблема, право примене силе против других држава, баз санкција УН, показао реакцију свих европских институција и земаља на нашој планети. Стекао је на Балкану не само велико војно искуство, већ и могућност да испроба ново оружје и расходује старо, прошири своје активности, те покушао да постане средство за промену света.

НАТО учешће у сукобима на Балкану повезано је са потребама његовог прилагођавања новом светском поретку, који подлеже само под његову команду, те са тежњом да консолидује своје учешће у регионалним сукобима. УН су служиле само као покриће. Преко ове организације од септембра 1992. године остваривао се процес постепене, корак по корак «инфилтрације» у структуру мировних снага, како би потом вршио независну улогу.

У једном од пропагандних филмова прес-центра алијансе, ваздушни напад против Срба отворено је назван «првом офанзивном операцијом НАТО оружаних снага». Управо тако. Нема никакве хуманитарне шарене лаже. И даље: «Офанзива НАТО снага показала се као рушилачка. За две недеље ове кампање, која је имала назив «Намерна сила», извршено је више од 3500 узлетања од стране НАТО авијације, која је имала за

циљ да уништи складишта муниције, радарске уређаје, стоваришта, командне пунктове и многе друге објекте».

Ако погледате на Балкан са тачке гледишта међународних организација, очигледно је да је измењен сам формат НАТО присуства. Његова активност је проширена на рачун сужавања активности практично свих организација. Како пише руски истраживач Ј. Рубцов: «Последњих година, свет је постао сведок неколико таласа НАТО проширења. Блок је почео да пумпа војне мишиће на очиглед свих. Пре почетка ширења Северноатлантске алијансе (16 држава) у његов састав је улазило: 20 штабова војних корпуса, 35 дивизија, 100 бригада, милион и по војника, 4500 ратних авиона, 2000 хеликоптера, 500 ратних бродова, 14000 тенкова, 23000 комада оружја. Након ступања у НАТО Мађарске, Пољске и Чешке (први талас проширења) додато је још 5 дивизија и 10 бригада у чији је састав ушло најмање 200 хиљада војника, 500 авиона, 500 хеликоптера, 50 бродова, 3500 тенкова, 5500 комада оружја. Након што је у НАТО приступило седам нових држава – Естонија, Латвија, Литванија, Бугарска, Румунија, Словачка и Словенија (други талас проширења) састав војске алијансе повећан је за 45 бригада (300 хиљада војника), 500 хеликоптера, 50 бродова, 4500 тенкова».

НАТО данас на Балкану присуствује у улози миротворца, међутим, немогуће је сакрити да овде алијанса руководи процесима који притишћу самосталност и независност балканских словенских народа. Видимо цепање и смањење словенског простора; прегруписивање паневропске куће, у којој су се појавили словенски народи; појављивање «секундарних» земаља и народа, међу којима се налазе и Словени.

Процес цепања и смањења словенског простора није завршен. Он се јасно види на Косову и Метохији, Босни и Херцеговини, Македонији, Србији. Управо деведесетих година посматрамо цепање некада јединствене словенске куће на мале националне станове. Југословенска група почиње да се дели на југозападне (Словенија и Хрватска) и југоисточне (Србија, Црна Гора, Македонија) Словене. При чему код југозападних Словена постоји тежња према западним Словенима (Чесима, Словацима, Пољацима). Њих уједињује католицизам. Међународне организације су развиле чак и нови термин – «Западни Балкан».

Приметна је подела Словена на католичку и православну групу. У Босни и Херцеговини је подела прошла управо по линији религиозног разграничења, поделивши републику на три дела: исламски, католички и православни. Формирана је још једна словенска група – исламске вероисповести, досад непозната.

Подржавајући по свом нахођењу сепаратистичке тежње неких раније јединствених словенских држава, међународне организације, које су под НАТО контролом, успевале су да се изборе не само за њихово цепање на мини државе, већ и да управљају њима преко такозваних протектората различитих форми строгаће. На Балкану већ постоје четири врсте протектората: у Босни и Херцеговини је класични протекторат, са неограниченим овлашћењима која уживају «високи» представници, са строгим војном структуром за одржавање мира; на Косову и Метохији постоји «привремена контрола» над делом територије суверене државе (Србије) и престанак на тој територији закона централне власти; у Македонији имамо «усовни протекторат», када је држава формално независна, али је ограничена у доношењу самосталних одлука; Србија и Црна Гора представљају пример како земља губи свој суверенитет по питању развоја државности. Најважније је да је у свим овим земљама ограничено право самосталног избора.

Беспоштедно казнивши непослушну Југославију, САД су унеле у своју касицу још један метод принуде земаља на доношење њима одговарајућих одлука – војни, примена силе. Сада могу да игноришу дипломатска средства, ултиматуме, санкције, политику двојних стандарда, кршење међународног права.

Међутим, бомбардовање није могло да натера Србе да се супротставе председнику С. Милошевићу, ког су Американци хтели да свргну, напротив, порасло је антиамеричко расположење. Међутим, током година америчке агресије, српски народ је изгубио вољу за борбом, за супротстављањем, они су сами «држали линију» против војног савеза са огромним борбеним потенцијалом. Сада је већ далеко лакше да се настави се уништавањем Југославије, и 2000. године није било тешко уклонити лидера државе, патриоту Слободана Милошевића.

Десет месеци пре избора, шеф немачке дипломатије Јошка Фишер заједно са државном секретарком САД, Мадлен Олбрајт, тајно је сакупио у једном од просторија хотела «Интерконтинентал» у Берлину најистакнутије представнике југословенске опозиције, који су се договорили о кандидатури за председника тада још мало познатог Војислава Коштунице. Потом је за опозицију преко неке канцеларије у Будимпешту тајно пребачено 30 милиона долара. Стотине активиста је било припремљено за «рад» у иностранству. Четрдесет градова у којима је локалну власт представљала опозиција, добило је 45 милиона марака из Немачке у својству хуманитарне помоћи. Тај новац је отишао опозицији.

Широко, али «врло, врло тајно», пружана је подршка и југословенским опозиционим медијима. Новинаре су позивали на кратке курсеве у Немачку. Од краја 1999. године на јачање опозиције и независних медија у Југославији било је потрошено 4 милиона марака. «Немачки талас» инвестирао је 10 милиона за своје емисије у Југославији.

У исто време припремало се јавно мњење Европе и Америке, у којем демократију и опозицију супротстављају диктатури актуелне власти. Како би се поколебали тврдоглави Срби, НАТО војска је звецкала оружјем на вежбама око Југославије. Обећали су да ће укинути све санкције и подржати земљу економски.

Смена власти је била предвиђена на изборима. Још нису били познати ни незванични резултати а Војислав Коштуница се прогласио за победника. Говорио је да је добио 51-53% гласова (према подацима изборне комисије он није имао ни 50% гласова). Запад га је одмах подржао и признао за председника Југославије, и истовремено затражио од Милошевића да напусти место председника. Истовремено опозиција је спремала акције непослушности на улицама престонице, уколико Влада не пристане да преда овлашћења, започела је шетње и у многим градовима одржавали су се митинзи и манифестације у знак подршке В. Коштуници.

Митинге у престоници подржавали су добровољци из провинције који су долазили специјалним аутобусима који су били припремљени. Били су добро организовани и имали су све што им је било неопходно.

Специјалну припрему у Мађарској пролазили су «посматрачи» (углавном омладина) на бирачким местима. Учили су их како да се понашају током избора. Посебна улога имала је специјално организована и припремљена омладина из редова «Отпора», која је подржавала опозицију.

Све ове акције су имале учинак. В. Коштуница прогласио је себе за председника земље. Маса је упала у скупштину, уништила све гласачке листиће. Демонстранти су провалили и у седиште Социјалистичке партије, запалили телевизију. Запад је пожurio да ове догађаје у Србији назове револуцијом, поздравио је «рушење режима С. Милошевића».

Метод промене режима у Србији био је толико успешан да је идентичан био примењен

ускоро и у Грузији и Украјини. При чему су грузијске опозиционаре обучавали у Србији, а украјинске у Србији и Грузији.

Сменили су у земљи власт коју дуго нису могли да сруше. Међутим, Југославија је и даље била жива, као симбол словенске непопустљивости, независности и самосталности у Европи. Срушити све ово помоћу нове власти било је веома лако. Хавијер Солана, пошто је допутовао у Србију фебруара 2003. године, понудио је уском кругу власти у Србији и Црној Гори да признају чињеницу да је држава престала да постоји као Савезна Република Југославија, и да усвоје Устав написан негде у Европи, Устав којим се обележава рођење нове државе, која је настала преко ноћи. Није наишао на противљење.

На рушевинама Југославије никла је јединствена «државна творевина» у савременом систему међународног права, Србија и Црна Гора, која се касније убрзо и поприлично безболно распала на две државе. Ово је «обавио» Хавијер Солана којег Срби сматрају војним злочинцем, који је санкционисао бомбардовање њихове земље 1999. године.

Након тога, Југославију су уздрмали догађаји који су са једне стране били од судбинског значаја, а са друге стране поткопавали њене основе изнутра, успоравајући процесе интеграције, јединства, јачања, стабилности и уравнотежености. Оно што се није постигло у Рамбујеу 1998. године, те након бомбардовања 1999. године, постигнуто је 18. јула 2005. године, потписивањем споразума са НАТО «О копненим линијама комуникације», који регулише транзит НАТО војске преко територије Србије и Црне Горе, најповољније коришћење њихових аеродрома од стране алијансе, морских залива, путева и пруга, касарни, информационих и комуникационих система. Према овом споразуму, НАТО може још дуго да користи ове могућности – «до завршетка свих операција одржавања мира на Балкану». Самим овим, повећава се могућност допунског распоређивања НАТО војске на Балкану, њиховог премештања и прегруписивања у циљу пребацивања у друге регионе, те контроле над војском некада непослушне Србије и Црне Горе.

Парчање Југославије на основу граница њених република није било последњи корак Запада. Србију су наставили да парчају и дуж граница њених националних аутономија. На Косову је међународно цивилно присуство и присуство безбедносних снага, предвиђено Резолуцијом 1244 (1999. година), фактички припремило покрајину за оцепљење од Србије. Албански националистички покрет доприноси даљем распаду Балкана на мале моноетничке државе, и тако настављају започети сепаратистички процес измене граница противно Хелсиншком акту. НАТО присуство на Косову након

Пише: Јелена Гускова
петак, 27 март 2009 15:18

јуна 1999. године створило је напосто услове стакленика за процват албанског екстремизма. НАТО није примећивао убиства Срба, рушење православних споменика, фактички је појачао стварање етнички чистог албанског подручја. За само годину дана њиховог присуства на Косову, извршено је пет хиљада терористичких напада, убијено је више од хиљаду људи, преко 960 је ухапшено или отето као таоци, срушено је преко 85 средњовековних историјских и културних споменика, 350 хиљада неалбанских становника напустило је покрајину; државну границу Србије прешло је преко 250 хиљада странаца, углавном из Албаније и Македоније.

Изабравши најповољнији политички моменат, екстремисти су према косовском сценарију организовали војну побуну у Македонији 2001. године у месту где живи претежно албанско становништво. Формирали су Албанску националну армију (АНА) која заговара уједињење свих албанских земаља. Марта месеца 2004. године на Косову и Метохији Албанци су извршили масовно насиље над српским становништвом, било је много убијених, на стотине рањених, нападнут је и КФОР, особље и објекти мисије УН. Све ово је било организовано с циљем да се пожуре међународне организације са пружањем независности покрајини.

У фебруару 2008. године, Косово је добило одобрење из Вашингтона, прогласило независност. Похитали су да га прогласе што пре. Међутим, овај догађај се одиграо у неповољним условима за његове иницијаторе. Данас не постоји оно јединство за подршку одцепљењу Косова на које су рачунали пре свега САД, ни у Савету безбедности, ни у ЕУ, ни у владама већине земаља у свету.

За то је увелико заслужна Русија. Није то само заслуга, већ и победа. Тврдо руско «њет» у Савету безбедности не дозвољава да се озакони појављивање још једне независне државе у Европи. Русија се противи наметању решења без обзира на интересе српског народа, схватајући да, уколико се покрет националног екстремизма не заустави, да ће Европа морати да преиспита границе.

Србија је значајна због тога што је 15 година задржавала спровођење идеје глобалног управљања из једног центра у свету, како би човечанство пронашло инструменте да се супротстави овом злу. Зрелост савремене цивилизације зависиће од тога како ће се решавати проблеми на Балкану. То ће одредити и темпо померања од једнополарног ка вишеполарном свету.